

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 991/2021
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Светлана Ратковић адвокат из ..., против тужене Општине Свилајнац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4301/19 од 01.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4301/19 од 01.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Деспотовцу - Судска јединица у Свилајнцу П1 361/16 од 15.10.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да, на име накнаде материјалне штете у висини неисплаћених зарада због незаконитог нераспоређивања и престанка радног односа, за период од 26.04.2010. године до 19.03.2015. године исплати тужиљи новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, све у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи изврши уплату Фонду пензијског и инвалидског осигурања запослених - Филијала Ћуприја доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на утврђену разлику зараде из става првог изреке у висини која буде важила у моменту њихове уплате, и то за период од 26.04.2010. године до 19.03.2015. године, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде па до исплате, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена на исплату разлике зараде за период од 26.04.2010. године до 19.03.2015. године, у висини коју би остварила да је радила као начелник Одељења за инспекцијски надзор и износа досуђеног правноснажном и извршном пресудом П1 398/14 од 04.11.2014. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена на исплату разлике зараде за период од 26.04.2010. године до 19.03.2015. године коју би остварила да је радила као шеф одсека за матичне послове и износа досуђених правноснажном и извршном пресудом П1 398/14 од 04.11.2014. године. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да на име парничних трошкова

исплати тужиљи износ од 449.240,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од осам дана од пријема отправка пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4301/19 од 01.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Деспотовцу - Судска јединица у Свилајнцу П1 361/16 од 15.10.2019. године у првом и другом ставу изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима парничног поступка садржано у петом ставу изреке пресуде Основног суда у Деспотовцу - Судска јединица у Свилајнцу П1 361/16 од 15.10.2019. године и предмет у укинutom делу враћен истом суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 1. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Према наведеној одредби, ревизија је недозвољена ако је изјавило лице које није овлашћено за подношење ревизије.

Одредбом члана 85. став 7. ЗПП прописано је да се заступање Републике Србије и њених органа, јединица територијалне аутономије и локалне самоуправе уређује посебним прописима.

Законом о првобранилаштву („Службени гласник Републике Србије“, број 55/14) прописано је да послове правне заштите имовинских права и интереса јединице локалне самоуправе обавља правобранилаштво јединице локалне самоуправе (члан 51). Правобранилаштво јединице локалне самоуправе у поступцима пред судовима, управним и другим надлежним органима заступа јединицу локалне самоуправе ради заштите њених имовинских права и интереса, а када је прописано да је у одређеном поступку или за предузимање само одређене радње у поступку обавезно заступање странке од стране адвоката, правобранилаштво јединице локалне самоуправе овлашћено је да предузима заступање под истим условима као и адвокат (члан 52. став 1. и 4).

Према Одлуци о Општинском правобранилаштву Општине Свилајнац („Службени гласник Општине Свилајнац“, број 13/14), послове правне заштите имовинских права и интереса општине обавља Општинско правобранилаштво (члан 2. став 1) које у обављању тих послова предузима заступање под истим условима као и адвокат када је прописано да је у одређеном поступку или за предузимање одређене радње у поступку обавезно заступање странке од стране адвоката (члан 4. тачка 5). Функцију Општинског правобранилаштва обавља општински правобранилац и заменик општинског правобраниоца (члан 9).

Одредбом члана 85. став 6. ЗПП прописано је да странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат.

Следствено изложеном, тужену општину је у поступку по ревизији, у складу са чланом 52. став 1. и 4. Закона о правобранилаштву и члановима 2. став 1. и 4. тачка 5. Одлуке о Општинском правобранилаштву Општине Свилајнац морао да заступа Општински правобранилац или његов заменик који, на основу члана 9. наведене одлуке, обављају функцију општинског правобранилаштва тужене јединице локалне самоуправе. Међутим, ревизију је за тужену изјавила Катарина Тошић, дипломирани правник са положеним правосудним испитом запослена код тужене, на основу решења председника Општинског већа од 09.10.2020. године којим је овлашћена да предузима све правне радње ради остваривања и заштите имовинских права и интереса Општине Свилајнац.

С тога је ревизија тужене изјављена од неовлашћеног лица и зато недозвољена.

Ревизија тужене није дозвољена ни у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП јер вредност предмета спора побијаног дела у износу од 1.049.087,10 динара не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3. ЗПП), а ревизија није изјављена на основу члана 404. тог закона.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужиља, по оцени Врховног касационог суда, нема право на накнаду трошкова поступка по ревизији јер трошкови одговора на ревизију нису били нужни. Због тога је такав тужиљин захтев одбијен применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, и одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић